

GÉCZI JÁNOS
Tulipán

Van-e tér, amely elválaszt minket?
Miként a virághagyma, a földben
egyre csak lejjebb húzódik a holt
Házsongárdban, nincs madár kék lábú,
zöld szárnyú, ami, hogy azzal itassa,
gyöngyöt sír. Holott naponta visszatér,
mintha megbeszélte találkozóra,
ahol tavaszi szó illatozik
a versben s az ágyfőhöz odaül.
Magától, Gizi, én nem ezt vártam!
Annyiszor énekelte: messze megy,
hogy elhittem, vissza se tér, útját
zsinegként gombolyaggá maga mögött
feltekeri, nem jön ide többé,
se mint dal, se özvegy lélek, se mint
csíkos lepellelű tulipán.
Van-e tér, amely elválaszt minket?